

S

A

L

OOST WEST, THUIS NIET BEST

Indonesische schilders die braafjes de westerse kunst imiteren. Nederlandse kunstenaars die leentjebuurt spelen bij de negentiende-eeuwse Indische kunstnijverheid. Oost west, thuis niet best. Een opmerkelijke mini-expositie in Steyl.

Door Will Gerritsen

EXPOSITIE • Hoe lang zal het nog duren voordat de legendarische vogel Garuda, die zich zo in de Indonesische mythologie heeft genesteld, wordt afgebeeld als Katrien Duck? Wanneer gaan ze in Indonesië de klassieke griezelclown Semar de gedaante geven van Koekiemonster uit Sesamstraat?

Het zijn enkele absurde vragen die zich onwillekeurig bij je aandienen na het aanschouwen van de doeken van vijf Indonesische kunstenaars die in Steyl exposeren. Je wordt er een beetje treurig van om te zien hoeveel energie ze hebben gestoken in het klakkeloos overnemen van ideeën uit de moderne westerse kunst. Nou ja, modern... Dit soort werken gold in de jaren zestig en zeventig 'bij ons' als het toonbeeld van goede smaak. Nu zijn ze volstrekt passé.

De treurigheid wordt alleen maar groter als je beseft welk een rijkdom de traditionele Indonesische cultuur biedt. Een kunstenaar zou hierin een schat van aanknopingspunten kunnen vinden voor het ontwikkelen van een eigen, persoonlijke idioom, ware het niet dat menig westerse criticus er dan als de kippen bij is om er hoofdschuddend het etiket 'kunstnijverheid' op te

meer of minder is gekoken. En ze zijn gemaakt door Indonesische handwerkslieden.

De doeken van Clevis passen hier wonderwel bij, juist omdat ze een associatie oproepen met vergeelde zwart-witfoto's uit de oude schoenendoos. Een aantal stillevens geeft een beeld van de inhoud van haar kasten: dozen, boeken, voorwerpen, rommel.

Wim Caus heeft een opstelling gemaakt die, zou je er een vluchtige blik op werpen, uit het interieur van een Indische tante in Den Haag zou kunnen zijn weggesleept. Het beeld wordt bepaald door ranke mahoniehouten theetafeltjes, ook weer

